

Волъ и магаре.

(Приказка).

Била минала студената зима. Настъпила гиздавата пролѣтъ. Събудили се животнитѣ отъ зимния си сънъ. Завърнали се и прѣлетнитѣ птички. — Всичко се раздвижило, всичко излѣзло на работа. Излѣзли и земледѣлцитѣ да оратъ.

Излазяли тѣ на оранъ сутринъ рано, а се връщали вечеръ късно. Една вечеръ единъ волъ взелъ да се оплаква на магарето:

„Съсипахъ се вече, съсѣдко: по цѣлъ день почивка не виждамъ. Омръзна ми вече да ходя на оранъ, пъкъ има още много, твърдѣ много за оране. Притъмнѣло ми е вече на очитѣ. Не зная вече какво да правя!“ Магарето, което по цѣлъ день си почивало въ кошарата, съ голѣмо внимание изслушало оплакването на вола, и послѣ му рекло:

„Много е лесно да се отървешъ отъ работата, стига да искашъ! Слушай мене! Утрѣ вечеръ не дѣй си я ни ярмата (зобъта), ни плѣвета! Като те види сутринъта господарьтъ, ще си помисли, че си боленъ и нѣма да те впрегне. И вижъ, че за нѣколко дни почивката е готова!“ Каквото казалъ магарето, това направилъ и волътъ. На другата вечеръ, както всѣкога, господарьтъ турилъ плѣва и ярма и на двата вола, затворилъ обора и си отишълъ въ къщи. Но когато отишълъ на